

[Ellen Strange Petersen.]

ner, der lider af dem, kan vel ikke bevirke, at man skal være mindre interesseret i sygdommen. Spørgsmålet er: hvor mange unddrager sig behandling for den, og hvad kan samfundet gøre for at få disse mennesker ind under behandling? Det er det, jeg meget gerne vil have at vi drøfter i narkotikaudvalget og får nogle forhandlinger med eksperter om.

Endelig til justitsministeren. Jeg tror, vi er enige om, at vi ønsker ikke at straffølgte det rene forbrug. Spørgsmålet er bare: hvor er det rene forbrug? Jeg tror nok, der er en meget kraftig tendens til, at stofmisbrugere, som starter med at være rene forbrugere, bliver småforhandlere, måske netop fordi de bliver eksistensløse og vil prøve at skaffe sig midler både til at eksistere for og til at skaffe sig stoffer for. Det, jeg er interesseret i, er ikke at straffe forbrugere, men at sørge for, at der ikke er noget som helst, der kan hæmme politiet i efterforskningsarbejdet for at finde dem, der virkelig er skyld i ulykkerne.

Jeg takker ministeren for svaret. Det cirkulære, rigsadvokaten sendte ud, er jo en tolkning af loven, og nu har jeg forstået, at ministeren her har tolket cirkulæret. Så tror jeg i og for sig, at der efterhånden kommer noget rigtigt og godt ud af det. Tak.

Ib Thyregod: Bare et par enkelte bemærkninger til hr. Tastesen. Må jeg først sige vedrørende det spørgsmål, som også fru Ellen Strange Petersen var inde på, nemlig spørgsmålet om tvangsbehandling af narkomaner, at jeg ligesom hr. Tastesen er betænkelig ved tvangsbehandling og tvangsindlæggelse af narkomaner. Jeg indrømmer, at der foreligger et særligt problem i forbindelse med smitsom leverbetændelse — det kan måske klares — men principielt er jeg betænkelig ved en sådan tvangsbehandling.

Jeg vil gerne sige til hr. Tastesen, at der foreligger også et narkotikaproblem i den forrige regerings tid, og det var ikke ganske lille. Det, man foretog fra den forrige regerings side, var ganske rigtigt, som jeg nævnte, at man i juni 1967 nedsatte en arbejdsgruppe til at behandle disse spørgsmål; andet foreligger der ikke fra denne regeringsperiode.

Under den nuværende regering har vi haft

narkotikadebatten i januar sidste år, og vi har fået disse betænkninger, og det, der nu sker, er, at vi gennemfører de bevillinger, som findes omtalt i den anden betænkning fra narkotikaudvalget, som folketingets medlemmer kender. Jeg kan ikke se det berettigede i på dette grundlag at rejse kritik mod den nuværende regering.

Jeg mener i og for sig, at hr. Poul Dam kom ind på noget meget centralt med det, han sagde om, formodentlig ud fra sine højskoleerfaringer, at det ikke alene var et afvigerproblem, men at det måske var et mere almindeligt ungdomsproblem, at det fandtes på skolerne, og det fandtes rundt omkring i hjemmene, måske uden at forældrene vidste det. Det var netop ud fra dette synspunkt, som jeg for så vidt ganske deler, jeg rejste det spørgsmål om forældrenes indflydelse, om forældrenes ansvar. Jeg rejste spørgsmålet om pressens ansvar, jeg rejste spørgsmålet om opinionsledernes ansvar for den udvikling, vi nu er inde i.

Også i relation til hele diskussionen omkring generationskløften. Jeg har ikke sagt, som hr. Anders Uhrskov vist antydede, at generationskløften skyldtes massekommunikationsmidlerne, men jeg har sagt, at jeg mente, at både presse og massekommunikationsmidler i øvrigt, radio og tv, har en vis forpligtelse, ikke noget, som vi kan pålægge dem fra folketingets side, men en forpligtelse ud fra et ansvarssynspunkt, til ikke at gøre kløften større, men tværtimod at bygge en vis bro over den kløft, i det omfang en sådan kløft findes. Det mener jeg er det centrale netop ud fra de synspunkter, som hr. Poul Dam anlagde, at det er ved at blive et mere almindeligt problem blandt ungdommen, idet der kan blive et problem med at komme tilbage til et ungdomsmiljø efter narkotikamisbrug og så komme i et narkotikafrit miljø. Derfor er det vigtigt, at der sker en mentalitetsændring.

Når hr. Poul Dam i denne forbindelse sagde, at de unge troede ikke på forældrene, og de troede ikke på deres lærere osv., de troede kun på dem, der havde forsøgt det, så må man prøve på, om man kan gøre noget netop ved denne tillidskrise, som eksisterer i øjeblikket, og dér har vi for så vidt alle et ansvar. Jeg nævnte, at folketinget ikke har magten på dette område. Det er ikke folketinget, der bestemmer her. Det er